

sit Automobil i Grøften, er der i disse 3 Tilfælde efter de for mig foreliggende Oplysninger for Tidens Skyld intet til Hinder for at indbringe Sagen for højere Ret, hvis det efter den Undersøgelse, jeg nu ogsaa her skal lade foretage, maatte skønnes rimeligt. Altsaa alle disse 6 Tilfælde skal blive undersøgt, dog ikke alene paa Grund af det ærede Medlems Anmodning, men ogsaa for at give vedkommende Embedsmænd den Adgang, som det ærede Medlem sikkert ogsaa ønsker, de skal have, til, hvis de kan, at rense sig for Mistanken om ikke at have handlet i den Aand, i hvilken Loven er givet, eller i øvrigt at have optraadt vilkaarligt; noget herom har hidtil ikke for disse Embedsmænds Vedkommende foreligget for Justitsministeriet. Jeg vil yderligere sige, at hvis Undersøgelsen skulde opfordre dertil, skal jeg love det ærede Medlem at ville instruere Anklagemyndigheden i det hele om fremtidig at foranledige, at den Art Sager, hvor der kan være Tvivl om Rigtigheden af den i første Instans truffne Afgørelse, bliver indbragt for overordnet Domstol, og jeg gør det ud fra den utvivlsomt rigtige Opfattelse, at bedre Frokoster og fulde Fuldmægtige ogsaa kan findes udenfor Randers Jurisdiktion.

Den Henstilling, det ærede Medlem Hr. Lundberg til sidst fremkom med om at benytte den Justitsministeren ved Lovens § 34 givne Dispensationsret til efter 2 Aars Forløb under særlige Omstændigheder at give en Motorfører, der er straffet for Beruselse, sin Køretilladelse tilbage, i dette Tilfælde den nævnte Chauffør, denne Henstilling skal blive taget under velvillig Overvejelse, hvis de til sin Tid fremkommende Oplysninger i øvrigt opfordrer dertil. Før efter April 1925 kan der ikke være Tale om det, da de to Aar, saa vidt jeg har undersøgt, først til den Tid er forløbet. Men jeg vil dog gøre den almindelige Bemærkning om denne Dispensationsret, at der paa dette Omraade under Hensyn til denne Lovs meget drastiske Bestemmelser maa udvises Forsigtighed, hvis Justitsministeriets Praksis ikke skal komme i Strid med de Forudsætninger, ud fra hvilke Lovgivningsmagten har givet disse drakoniske Lovregler. Hvert enkelt Tilfælde maa med andre Ord undersøges nøje ligesom ved

Benaadningsansøgninger og afgøres ud fra samtlige detaillerede Oplysninger, og nogen Praksis, hvorfra man vil kunne deducere til det enkelte Tilfælde, kan selvfølgelig ikke foreligge saa kort efter Lovens Givelse og vil heller ikke komme til at foreligge i den nærmeste Fremtid.

Det ærede Medlem Hr. Nørskov gav en meget indgaaende og anbefalende Fremstilling af Røde Kors's Virksomhed, en Fremstilling, som jeg tror, alle i denne Sal fuldt ud tiltræder. Denne Fremstilling endte med en Omtale af den nye Institution, Folkekuranstalten ved Hald, som Røde Kors har knyttet til sig, og det ærede Medlem afsluttede sin Omtale af dette Punkt med en Henstilling til Finansudvalget og Justitsministeren om at forhøje Bevillingen paa Justitsministeriets Konto til Røde Kors fra 20 000 Kr. til 50 000 Kr. Maa jeg i den Anledning henvide til, at der paa Justitsministeriets Budget findes to Bevillinger til Røde Kors, en paa 20 000 Kr. og en paa 100 000 Kr. Med Hensyn til den sidste Bevilling, som det ærede Medlem ikke ses at have omtalt, hedder det i Justitsministeriets Skrivelse af 28. Februar 1922 til Folketingets Finansudvalg:

„Ministeriet maa med Hensyn til Lazzaretljeren ved Hald tilraade, at der ydes Foreningen det Røde Kors de forannævnte Bevillinger af henholdsvis 25 000 Kr. en Gang for alle og 100 000 Kr. aarlig samt Tilladelse til at anvende, hvad der maatte blive tilovers af den Sum, som paa Finansloven for indeværende Finansaar er bevilget til Hald-Lejrens Vedligeholdelse, men saaledes, at det er et Vilkaar for disse Bevillinger, at Staten i øvrigt ikke har nogen som helst økonomisk Forpligtelse med Hensyn til Driften af den paagældende Institution, ligesom det er en Forudsætning, at der ingen Forandringer foretages med Hensyn til den fremtidige Brug, forinden Foreningen Det Røde Kors gennem Forhandling med Amter og Kommuner har sikret sig, at disse vil paatage sig alle de med Driften forbundne Udgifter, der ikke betaales af Sygekasser eller af vedkommende Patienter selv.“ Den saaledes den Gang i Forslag bragte Ordning blev tiltraadt baade af Folketingets og af Landstingets Finansudvalg i April og Maj 1922. Det er saaledes for blot 2 Aar siden klart og utvetydigt